

изяви радостта и усърдието си. Като видѣ и мене, той са смая, но скоро са отпрати, и, като ми подаде ржка си, ми каза: „И ти си нашъ? Одавна би трѣбало да направишъ това!“ Азъ са обжрнахъ камъ другата страна и нищо му не казахъ. Сърцето ми са стисна въ гърдите, когато вѣздохме въ одавна вече познатата за мене стая, дѣто на стѣната се още васеше дипломата на покойниятъ командантинъ, като печална спитафия на преминалото време. Пугачовъ сѣдна на миндерътъ, на кѣгото си подрѣмваше Иванъ Кузмичъ, приспиванъ отъ бжбранието на стопанката си. Швабринъ му донесе самъ ркия. Пугачовъ испи една чаша и каза му, като посочи камъ мене: „Почерни и негово благородие.“ Швабринъ дойде до мене съ своичтъ подносъ; но азъ втори пжтъ са обжрнахъ отъ него камъ другата страна. Виждаше са, че той не е въ своята кожа. При обикновенната своя смѣтливостъ, той, разбира са, усѣщаше, че Пугачовъ е отъ него незадоволенъ. Той трѣпереше предъ него, а на мене поглѣдваше недовѣрчиво. Пугачовъ са извѣсти за състоянието на крѣпостъта, за слуховете, за неприятелските войски и за други такива, на изведнащъ го запита нечаянно: „А я кажи ми ти, побратиме, каква дѣвойка държишъ тука подъ стража? Я покажи ми я.“ Швабринъ поблѣди като мжртвецъ. — „Царю, каза той съ растрѣперанъ гласъ... Царю, тя не е подъ стража... тя е болна... тя лѣжи въ салонътъ.“

— Заведи ма при нея, каза самозванецътъ, като ставаше отъ мѣстото си. Лжжата и измамата бѣха вече невжзможни. Швабринъ повѣде Пугачова камъ стаята на Мария Ивановна. Азъ тржгнахъ слѣдъ тѣхъ. Швабринъ са запрѣ на сжлбата.

— „Господарю! каза той. — Вие имате власть да искате отъ мене щото щеше; но не позволявайте на страненъ човѣкъ да влазя въ спалнята на жената ми.“